

- В мотивите на въпросното решение по дело T-484/18 се прави позоваване на решение от 27 ноември 1980 г., Sorasio-Allo и др./Комисия (81/79, 82/79 и 146/79, EU:C:1980:270) и следователно то не може да е нова съдебна практика. Според жалбоподателя в това решение Съдът не е взел предвид редакциите на всички езици. Тогавашият извод, че намалението на данъка е допълнение към надбавката за дете, не се подкрепя от редакцията на Регламент № 260/68 на други езици. Досега обаче това не е било релевантно, тъй като предоставянето на намалението на данъка за по-големи деца е било безспорно в продължение на десетилетия.
- От историческото тълкуване с оглед на предходния Регламент № 32 (ЕИО) и № 12 (ЕОАЕ) <sup>(2)</sup>, който е с почти идентичен текст, също не следва намалението на данъка за дете на издръжка да е допълнение към надбавката за дете. Използваната като отправна точка дума „außerdem“ недвусмислено се отнася до сумата за разходи, посочена в предходната алинея, а не до надбавката за дете.
- Ако се приложи сравнителноправен подход при тълкуването, предоставянето на намаление на данъка за издръжката (като изключителна тежест) на лица на издръжка е стандарт, който Съветът би трябвало да е взел предвид при приемането на Регламент № 260/68.
- Както надбавката за дете, така и намалението на данъка изискват наличието на дете на издръжка; надбавката за дете обаче не е предпоставка за намалението на данъка. В това отношение става въпрос за логическа грешка, свързана с недопустимо разместване на причина и следствие.

<sup>(1)</sup> Регламент (ЕИО, ЕВРАТОМ, ЕОБС) № 260/68 на Съвета от 29 февруари 1968 година относно определяне на условията и процедурата за прилагане на данъка в полза на Европейските общности (ОВ L 56, 1968 г., стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 8, стр. 165).

<sup>(2)</sup> Регламент № 32 (ЕИО) и № 12 (ЕОАЕ) относно определяне на условията и процедурата за прилагане на данъка в полза на Европейските общности, предвиден в член 12, първа алинея от протоколите за привилегиите и имунитетите на Европейската икономическа общност и на Европейската общност за атомна енергия (ОВ 45, 1962 г., стр. 1461).

### Жалба, подадена на 21 юни 2022 г. — Izuzquiza и др./Парламент

(Дело T-375/22)

(2022/C 326/28)

Език на производството: английски

#### Страни

Жалбоподатели: Luisa Izuzquiza (Берлин, Германия), Arne Semsrott (Берлин), Stefan Wehrmeyer (Берлин) (представител: J. Pobjoy, Barrister-at-Law)

Ответник: Европейски парламент

#### Искания

Жалбоподателите молят Общия съд:

- да отмени на основание член 263 ДФЕС решение A(2021)10718C (окончателен) на Европейския парламент от 8 април 2022 г. в частта му, в която Европейският парламент заключава, че има право на основание (i) член 4, параграф 1, буква б) и/или (ii) член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета <sup>(1)</sup> да обоснове пълно и/или частично неоповестяване на документите, поискани от жалбоподателите в потвърдителното им заявление от 28 февруари 2022 г. и
- да осъди ответника да заплати съдебните разходи.

#### Основания и основни доводи

Жалбоподателите изтъкват две основания в подкрепа на жалбата.

1. Първо основание: Европейският парламент е нарушил член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001.
2. Второ основание: Европейският парламент е нарушил член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001.

<sup>(1)</sup> Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, 2001 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76).